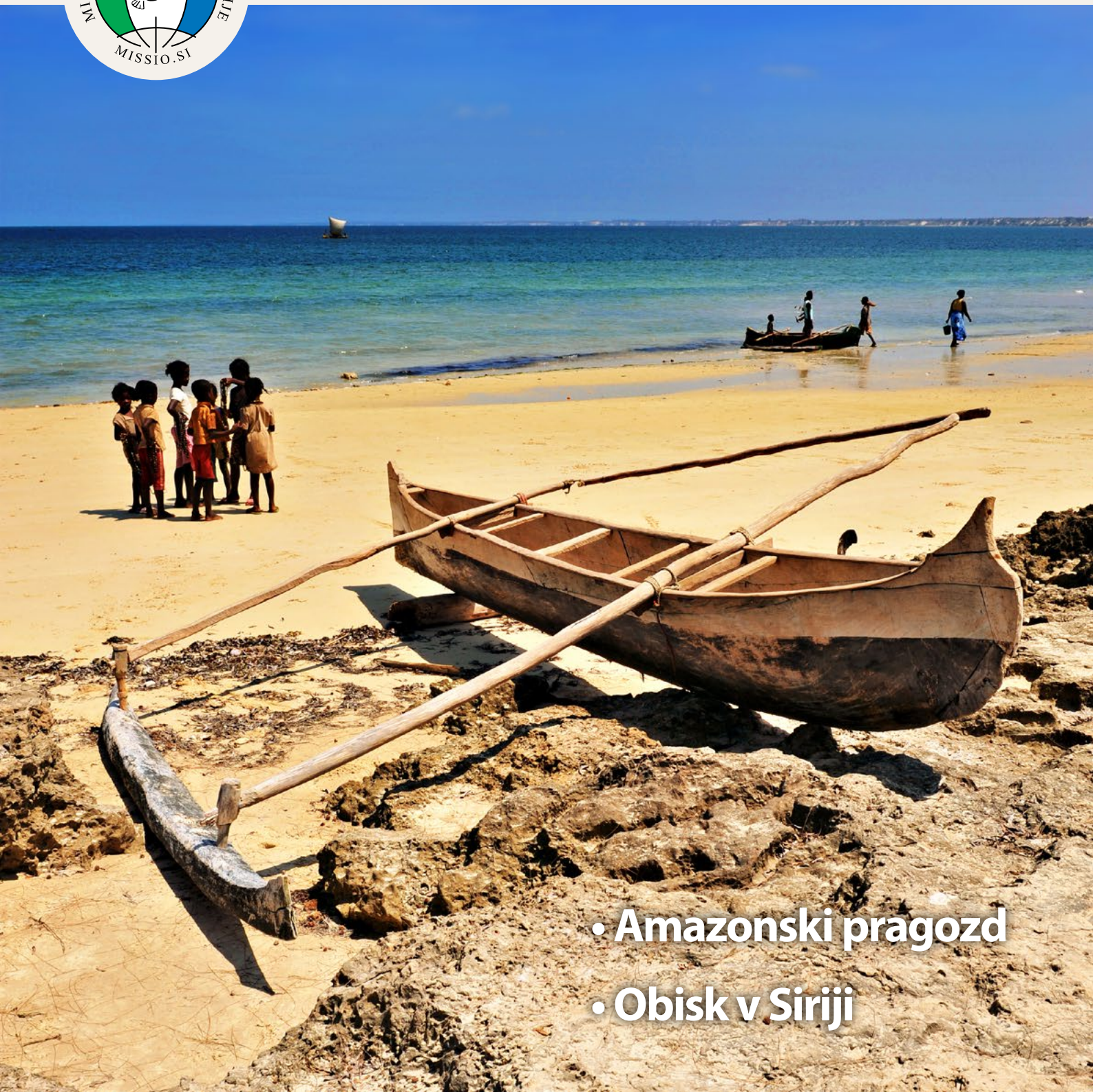

04

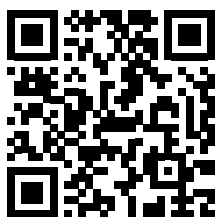
LETO 40
AVGUST 2026

POGLED PO SVETU

Misijonska obzorja

- Amazonski pragozd
- Obisk v Siriji

Spremljaj nas
na spletu

Kerigma in kateheza

Socialni nauk Cerkve je v zadnjem letu dobil nov zalet. Čeprav se je o vsebini socialnega nauka Cerkve večkrat razpravljalo, se marsikateri pristo-pi, ki izhajajo iz tega nauka, niso uveljavili. Papež Leon XIV. je, kot je sam povedal, z izbiro svojega papeškega imena hotel poudariti pomen papeževanja Leona XIII., ki je ob koncu devetnajste-ga stoletja napisal znamenito okrožnico »Rerum novarum« - o novih stvarnostih. Takrat je bila v ospredju industrijska revolucija. Ta je zato, da bi bila napredek in razvoj čim bolj učinkovi-ta, pogosto teptala človekovo dostojanstvo in njegove pravice, tudi zaradi izkoriščanja in želje po večjem dobičku. Besede solidarnost in subsi-diarnost so po tej okrožnici dobile odločilen pou-darek, in so danes prisotne v vsaki verski, politični in kulturni razpravi.

Papež Leon XIV. je 28. maja letos nagovoril ude-ležence srečanja dikasterija za evangelizacijo narodov z močno spodbudo, naj si prizadevajo za posredovanje vere v srečevanju z vsemi ljudmi in naj izžarevajo veselje pri oznanjevanju Kristuso-vega evangelija. Poudaril je, da je izredno dobro izhodišče spodbuda njegovega predhodnika papeža Frančiška »Veselite evangelija«. Za današ-nji čas namreč ni potrebno iskati nove vsebine,

ampak se je treba osredotočiti na kerigmo, to je prvo oznanjevanje evangelija, ki vedno bolj prihaja v ospredje tudi v razvitem svetu, kjer na-predujoč pohod sekularizacije daje občutek, da vera ni več potrebna. Kerigma je torej začetek oznanjevanja vesele novice, navdušujoči klic, ki v človeku prebudi vero in ga vodi v osebno sre-čanje z Jezusom Kristusom; nadaljevanje le te pa je kateheza, ki pogloblja prvo srečanje in izkustvo s krščansko vero.

V vabilu kardinalom na dvodnevni konzistorij, ki je potekal pred praznikom Petra in Pavla, jim je nakazal smer razprave. Osrednja misel je bila, da smo vsi vključeni v enotno poslanstvo, ki je kristocentrično in kerigmatično, rojeno iz sreča-nja s Kristusom, ki je sposoben spremeniti življe-nje, in ki se širi s privlačnostjo in ne z osvajanjem. Gre za celovito poslanstvo, ki združuje izrecno oznanjevanje, pričevanje, zavzetost in dialog. To so temelji oznanjevanja, ki jih naši misijonarji vsak dan živijo.

Pavle Novak CM

MISIJSKO SREDIŠČE SLOVENIJE
SI-1000 Ljubljana, Kristanova 1, Slovenija
Tel.: 01/300 59 50,
E-mail: missio@rkc.si
<http://www.missio.si>
Uradne ure od ponedeljka do petka od 8^h do 13^h.

Glavni urednik: Pavle Novak, CM
Pomočnica glavnega urednika: Tina Jež
Lektoriranje: MSS

Odgovarja narodni ravnatelj za misijone:
Gregor Bregar
Oblikovna zasnova: Jasna Andrić
Grafčna priprava: NEBIA, d. o. o.
Tisk: Para, d. o. o.
Naklada: 4200 izvodov
Če ni posebej omenjeno, so slike od avtorja prispevka ali iz arhiva MSS.
ISSN 1318-4369
Misijonska obzorja izhajajo šestkrat letno.

Priporočeni dar za posamezni izvod je 2,00 EUR.
Celoletni prispevek za MO za leto 2026: 12 EUR, za tujino 23 EUR oz. 26 USD, 37 CAD, 37 AUD.
Vplačila nakazujte na transakcijski račun MSS, Kristanova 1, Ljubljana, namen nakazila: dar za tisk MO, št. transakcijskega računa pri NLB: SI56 0201 4005 1368 933.
Slika na naslovnici: Madagaskar, foto Stane Kerin

Klic v misijone: ko srce spregovori

S s. Agato Kociper se je pogovarjal Pavle Novak

Sestra Agata Kociper, doma iz župnije Odranci v Prekmurju, pripada družbi Hčera Marije Pomočnice (salezijanke) in že 43 let deluje med indijanskimi plemeni na področju škofije São Gabriel da Cachoeira ob Rio Negro (Črna reka) globoko v Amazoniji. V Braziliji je tudi diplomirala iz geografije. Trenutno je še v Sloveniji, a se želi čim prej vrniti k svojemu delu.

Kako ste začutili redovniški in misijonski klic?

V naši župniji Odranci sem imela stike s sestrami salezijankami, udeleževala sem se tudi duhovnih vaj, ki so jih pripravljale. Z rodno sestro dvojčico sva se po enih od duhovnih vaj odločili, da vstopiva v njihov red. To je bilo septembra leta 1971. Ko sem bila še v obdobju priprave, so k nam prihajali misijonarji salezijanci in

nam predavali, imeli pa smo tudi veliko misijonske literature. V župniji Sv. Jakob smo ob misijonskih nedeljah imeli predstavitve misijonarjev in misel na misijone je bila vedno močnejša. Po eni od predstavitev sem prišla domov in si ob gledanju na zemljevid sveta mislila, zakaj pa tudi jaz ne bi šla v misijone v Afriko. Sama tega nisem upala povedati na glas, a me je sestra vzgojiteljica pri salezijankah nekoč vprašala, če bi šla v misijone. Tako je misel na misijone postajala vedno močnejša.

In končna odločitev za Brazilijo?

Kot del redne priprave na zaobljube so me za eno leto poslali v Turin, dve leti pred zaobljubami pa sem napisala prošnjo za misijone in naša vrhovna mati jo je odobrila. Poslali so me v Rim, kjer sem se na Univerzi Urbaniana poglobljala v misijonsko delo in se pripravljala na odhod v misijone. Presenečena sem bila, kako Bog deluje in pripravlja mojo pot. Takrat je bil v naši Družbi »projekt Afrika« in mnogo sester je tja odšlo v misijone, zato sem tudi jaz imela pogled že usmerjen v Afriko. V mojem primeru pa so se odločili, da me pošljejo v Brazilijo.

● Na poti do misijona

● Kosilo med potjo vsem dobro tekne

● **Z učenci**, deležnimi botrstva v Içani

Se je veliko sester javilo za odhod v misijone?

Za misijone se nas je pripravljalo dvajset sester. Mene in še eno italijansko sestro so določili za inšpektorijo Manaus v Braziliji. Med nami so bile tudi štiri sestre iz Brazilije, ki so šle v Angolo ustanavljat nov misijon. Tam sedaj deluje tudi slovenska misijonarka Zvonka Mikec. Danes je to zelo cvetoč misijon v Afriki. Jaz pa sem v Braziliji že 42 let.

Kakšni so bili prvi vtisi?

Svojo misijonsko pot sem začela 14. septembra 1983. Ko smo prileteli v Manaus, sem takoj začutila vpliv vročine in vlage. Kar ustrašila sem se, kako bom zdržala. Pa sem se kar hitro privadila.

Škofija San Miguel de Cachoeira je od Manausa najbolj oddaljena postojanka, več kot tisoč kilometrov. Potovanje do misijona po reki s trajektom je trajalo včasih več kot tri dni. Čeprav takrat še nisem govorila portugalsko, sem se morala sporazumeti z domorodci, a je nekako šlo. Po tej prvi izkušnji sem se vrnila v Manaus in delala v šolstvu.

Kaj je najpomembnejše delo na misijonu?

Vzgoja v šolah in seveda tudi zdravstvo. V teh odročnih krajih še ni bilo dobre zdravniške oskrbe. Veliko smo obiskovali ljudi in jim pomagali.

Ali so ti ljudje imeli že prej kakšno izkušnjo s krščanstvom?

Pred več stoletji, ob začetku osvajanja teh nepoznanih krajev, so prihajali tudi misijonarji karmeličani, frančiškani in jezuiti, vendar so kmalu odšli. Več kot 70 let kasneje so ponovno prišli misijonarji in ugotovili, da ljudje ohranjajo molitve, ki so se jih naučili njihovi predniki.

V Braziliji je močna evangeličanska skupnost, so evangeličani tudi na tem območju?

Tudi. Na začetku so zelo nasprotovali nam katoličanom, vendar so oni ubrali drugačno pot. Hoteli so,

● **Novi tricikel** že služi namenu

• Içana

da bi domorodci čim prej prevzeli napredne zahodne navade in opustili svoje, in tu je nastal prelom. Mi smo delali ravno obratno, z željo, da bi domorodci svojo identiteto ohranili. Hvaležni smo, da je danes bistveno drugače. Skupaj bolj iščemo, kaj nas medsebojno združuje, kot kar nas ločuje. Za domačine pa je pomembno, da ohranijo svojo identiteto, kulturo, plese in druge navade.

Nam lahko opišete misijon Rio Negro, kjer ste delovali?

Rio Negro pomeni črna reka. Misijon ima štiri postojanke, te so Taracuá, Yauareté, Pari-Cachoeira in Assunção do Içana. Razdalje so res velike, od 100 do 400 km in včasih smo morale tudi več dni potovati po reki, da smo prišle do najbolj oddaljenih. Vse je potekalo po rekah s čolni. Na začetku sem se precej bala takega potovanja, a se potem navadiš. Te postojanke so v zaščitenem območju, kjer so prepovedani industrija, sekanje gozdov in izkoriščanje rudnin, da bi domorodci, ki tu živijo, lahko ohranili svoj način življenja. Država poskrbi za šolstvo, zdravniško oskrbo in upravo, Cerkev pa prav tako aktivno pomaga pri zdravstvu in šolstvu. Za primerjavo velikosti: škofija São Gabriel da Cachoeira je velika za 14 Slovenij ali za celo Italijo. To je ekskluzivno indijansko območje.

Koliko ste se zadrževali na teh misijonih?

V vsakem misijonu smo imeli majhno hiško in tam smo preživele kar nekaj časa. Od tam smo obiskovale

druga naselja in ljudem nudile pomoč. Zelo so bili veseli vsakega našega obiska. Tam je bilo neko pleme, ki so ga druga plemena zapostavljala in izkoriščala. Me smo jim stale ob strani in jim pomagale, da so se počutili sprejeti. Zdaj so enakovredni drugim, imajo možnost šolanja in niso več izkoriščani. Počasi se jim je uspelo socializirati. Danes je vse skupaj precej lažje. Tudi oni uporabljajo sodobna sredstva, kot so telefoni, internet in drugo.

Kaj ste najbolj občudovali med temi ljudmi?

Ostalo mi je v spominu, da smo skupaj praznovali božič. Skupaj smo pekli kruhke in nato še ostale obdarovali s temi kruhki. Lepa je bila tudi izkušnja ob srečanjih s katehisti. En sam župnik je imel ogromno katehistov, ki so bili odgovorni za najbolj oddaljene kraje. To so resnično najožji sodelavci duhovnikov.

Ali po več kot štiridesetih letih opazite kakšno spremembo stanja na misijonu?

Sprememba je ogromna. Razvoj je res prinesel veliko dobrega. Je pa tudi veliko slabih stvari, ki prihajajo z razvojem, težave imajo npr. z alkoholnimi pijačami. Vse se spreminja, moramo pa znati prebrati znamenja časa in skrbeti za vrednote.

Kako so ti ljudje sprejeli vero, jo živijo?

Moram reči, da se je krščanstvo zelo obogatilo z njihovo kulturo in značajem. Veliko sester je iz tega območja in so tudi na vodilnih mestih v naši Družbi. Družine so zelo ponosne, če se je kdo iz njihovega družinskega okolja odločil za duhovniški ali redovniški poklic. Zanje je to poseben blagoslov.

In še zadnje vprašanje: bi šli še enkrat na isto pot?

Seveda bi šla, tudi zdaj komaj čakam, da se vrnem in nadaljujem svoje delo. Če enkrat odgovoriš pritrdilno na božji klic za delo v misijonih, moraš to delati do konca. Božja previdnost poskrbi za vse drugo. Mi ji moramo zaupati. Tudi vse, ki čutijo ta klic v sebi, opogumljam, da bi ga sprejeli. Za tak poklic je potrebno veliko moliti, vključevati se v delo v svojem okolju, za vse drugo bo poskrbela Božja previdnost. Bog nas vedno preseneča, tudi takrat, ko ne mislimo. Rada bi se pa zahvalila vsem, ki nas spremljate z molitvijo in darovi. Resnično čutimo vašo duhovno in materialno pomoč. Bog povrni vsem! ●

Različnost v edinosti

dr. p. Mari Osredkar

V 22. členu odloka Ad Gentes se koncilski očetje osredotočijo na temo različnosti, a hkrati potrebni edinosti v Cerkvi. Ta člen predstavlja eno izmed temeljnih besedil za razumevanje odnosa med univerzalnostjo Cerkve in kulturno različnostjo. Evangelij presega vse kulture, vendar se vedno uteleša v konkretnih zgodovinskih in kulturnih okoliščinah.

Zato oznanjevanje evangelija ne pomeni prenosa ene določene civilizacije, temveč srečanje Božje besede z življenjem posameznih narodov. Koncil zavrača misel, da bi bila krščanska vera neločljivo povezana z zahodno

kulturo. Nasprotno, poudarja, da mora vsaka krajevna Cerkev razviti lastno izraznost vere, ki izhaja iz jezika, simbolov, umetnosti, mišljenja in življenjskih navad njenega ljudstva. Takšno razumevanje temelji na skrivnosti učlovečenja. Kakor je Kristus vstopil v konkretno zgodovino določenega ljudstva, tako mora tudi Cerkev vstopati v življenje vseh narodov. Pomembno je poudariti, da različnost po mnenju koncilskih očetov ni nevarnost za Cerkev, ampak njeno bogastvo. Različne kulture omogočajo, da se ista vera izraža na mnogotere načine. To pomeni, da univerzalnost Cerkve ni isto- vetnost oblik, ampak občestvo mnogoterih izrazov iste vere. Cerkev je katoliška prav zato, ker lahko sprejme legitimno različnost, ne da bi pri tem izgubila svojo notranjo povezanost. Vendar sprejemanje različnih kulturnih oblik ne sme ogroziti bistva evangelija ali razbiti občestva vesoljne Cerkve. Krajevne Cerkve imajo veliko ustvarjalno svobodo, toda ostajajo v občestvu z drugimi Cerkvami in z naslednikom apostola Petra.

● Praznovane v Braziliji. Foto Cidade Dom Bosco

Edinost torej ne temelji na enakosti liturgičnih, pravnih ali kulturnih oblik, ampak na skupni veri, istih zakramentih in cerkvenem občestvu.

Nespoštovanje Učiteljstva

O edinosti v Katoliški Cerkvi se v zadnjih mesecih veliko govori in piše. Predvsem zaradi dogodkov v Bratovščini svetega Pija X., ki so povzročili izobčenje. Ni težava bogoslužje. Maševanje v latinščini po obredu Pija V. samo na sebi niti ne povzroča težave. Problem je nepriznavanje nauka zadnjega cerkvenega zbora, torej nesprejemanje sedanjega cerkvenega nauka. Izpostavljam nauk o odrešenju drugega vatikanskega koncila in posledično ekumenizem ter medreligijski dialog.

Reševanje krize

Vsi se zavedamo, da je Cerkev v krizi. Bratovščina je našla razlog za krizo v spremenjenem izražanju vere, v spremenjenem odnosu do drugih krščanskih skupnosti, do pripadnikov drugih verstev, drugače mislečih ... Prepričani so, da se Cerkev lahko izogne krizi z nadaljevanjem verske prakse »po starem«. Ampak, saj ni samo Cerkev v krizi! Celotna družba je danes v krizi. Pa jo lahko rešimo s tem, da se vrnemo na stari način življenja? Bo družba zdrava, če opustimo moderne tehnološke pripomočke, kot so računalnik, internet, umetna inteligenca, avtomobili in drugi tehnični pripomočki? Ali bo družba rešena, če bomo jahali konje in za komunikacijo uporabljali zgolj papir in svinčnik, kot naši predniki? Prepričan sem, da ne! Tako mora tudi Cerkev na spremembe kulture odgovarjati z oznanjevanjem in versko prakso, ki bo skladna s sodobnim življenjem.

Teološko gledano 22. člen Ad Gentes predstavlja pomemben premik v katoliški ekleziologiji. Namesto modela, po katerem bi bila enotnost dosežena predvsem z enotnostjo kulturnih oblik, koncil razvije model edinosti v različnosti. Katoliškost Cerkve se kaže prav v sposobnosti, da v sebi združi mnoge jezike, kulture, oblike mišljenja in življenjske sloge, ne da bi pri tem izgubila identiteto Kristusove Cerkve. Zato različnost ni nekaj, kar bi bilo treba odpravljati, ampak nekaj, kar je potrebno prečiščevati z evangelijem in vključevati v življenje Cerkve. Prav v tem ravnovesju med zvestobo evangeliju in spoštovanjem kulturne raznolikosti koncilski očetje vidijo eno izmed bistvenih nalog misijonskega poslanstva Cerkve v sodobnem svetu. ●

Ko vera postane izbira

dr. Matija Nared

Evropa se že dolgo spreminja. Sekularizacija, individualizacija in kulturni pluralizem niso več nove besede, ampak naša vsakdanja izkušnja. To najbolj občutimo tam, kjer nam je bilo nekoč vse skoraj samoumevno: pri veri. Ta ni več dediščina, ki bi jo človek skoraj nezavedno prejemal od družine in okolja, ampak vse bolj postaja osebna izbira. Včasih globoka in odgovorna, pogosto pa tudi selektivna – sestavljena iz posameznih praks in prepričanj, ki jih človek sprejme ali ohrani, druge pa zavrne ali opusti.

To za Cerkev ni le sociološka sprememba, ampak tudi misijonski izziv. Če bo vera postala predvsem stvar izbire, se bo morala Cerkev znova vprašati, kako živeti svoje poslanstvo v svetu, v katerem ni nič več samoumevno.

Cerkev je vedno poklicana oznanjati evangelij v jeziku časa. Toda če bo svoj govor preveč prilagajala prevladujoči sekularni kulturi, bo tvegala, da izgubi svojo teološko ostrino. Če pa se bo zaprla vase, bo izgubila stik z ljudmi, h katerim je poslana. Njena naloga ni potrjevati duha časa, ampak oznanjati Kristusa.

Zato ne sme izgubiti svojega lastnega jezika: jezika spreobrnjenja, poklicanosti, občestva, svetosti in odrešenja. Če bo njen govor ohranil zgolj moralni

ali sociološki vidik, bo izgubil tisto, kar jo dela edinstveno – poslanstvo voditi človeka v srečanje z živim Bogom.

Kjer vera postane osebna odločitev

To spreminjanje posebej občutimo pri mladih. Njihovih odhodov iz Cerkve (in cerkve) ni mogoče pojasniti z enim samim razlogom. Gre za preplet vplivov sekularizacije, digitalne kulture, razpada samoumevne pripadnosti institucijam in nezaupanja do institucij. Ob tem pa ostaja ključno vprašanje: ali mladi v Cerkvi še prepoznajo okolje, prostor, v fizičnem in duhovnem smislu, kjer lahko rastejo kot osebe in verniki?

Pogosto je ne doživljajo kot občestvo, ampak predvsem kot ustanovo, ki jo določajo pravila in tradicija. Številni pa ne iščejo manj zahtevne vere, temveč bolj pristno. Iščejo skupnost, v kateri se oznanilo evangelija ujema z življenjem, kjer so odnosi iskreni, bogoslužje živo in služenje konkretno.

Tu postaja pomembna vloga laikov. Njihovo poslanstvo ne izhaja le iz potrebe zaradi pomanjkanja duhovnikov, ampak iz njihovega krstnega dostojanstva. Če Cerkev govori o občestvu, laike pa doživlja predvsem kot pomočnike, nastane razkorak med besedami in prakso. Podobno velja za poslanstvo žensk. Ne gre za vprašanje funkcij, ampak predvsem glasu, odgovornosti in dejanske soudeležbe pri življenju Cerkve.

Misijonski odgovor je občestvo

Ob sekularizaciji se pojavlja še druga nevarnost: notranja razdrobljenost Cerkve. V nekaterih evropskih okoljih se kaže napetost med prilagajanjem sodobni kulturi in zvestobo skupnemu cerkvenemu izročilu. Nevarnost v prihodnosti morda ne bo formalna shizma, ampak postopna izguba skupnega jezika vere in občutka pripadnosti.

Prihodnost Cerkve zato ne bo odvisna predvsem od novih strategij ali organizacijskih popravkov, ampak od tega, ali bo znala znova postati prepoznavna skupnost Kristusovih učencev. To pomeni, ali bo znala ohraniti teološko jasnost, razvijati resnično soudeležbo laikov, ženski element v Cerkvi dopolnjujoče vključiti v njeno življenje, dati ženskam prostor, ki ustreza njihovem prispevku, ter mladim ponuditi ne le besede, ampak izkušnjo živega občestva.

Cerkev je po svoji naravi misijonska. Njeno prvo poslanstvo ni ohranjati samo sebe, ampak oznanjati evangelij. To nalogo lahko opravlja le, če ljudje v njej prepoznajo skupnost, v kateri je mogoče srečati Kristusa in odkrivati smisel življenja.

• Dan se začne z molitvijo

Misijon se začne doma

Ko vera postane izbira, se Cerkev ne more več zanašati na navado ali kulturno pripadnost. To pa ni razlog za pesimizem, ampak naj bo priložnost za novo misijonsko ustvarjalnost. Prve krščanske skupnosti niso rasle zato, ker bi bilo krščanstvo družbena norma, ampak ker so ljudje v njih prepoznali drugačen način življenja – način življenja, zaznamovan z vero, upanjem in ljubeznijo.

Tudi danes bo Cerkev prepričljiva predvsem tedaj, ko bo iskreno sledila evangeliju. Kjer bodo ljudje srečali pristno občestvo, odprta srca in veselje vere, bodo lahko znova odkrili, da evangelij ni preostanek preteklosti, ampak vedno nova Beseda življenja. ●

Združeni v poslanstvu

Povzetek misijonske poslanice – 2. del

Janko J. Pirc

Združeni v poslanstvu – da bo svet veroval v Kristusa Gospoda. To je naslov drugega dela letošnje misijonske poslanice, ko obhajamo 100. obletnico praznovanja Misijonske nedelje. V nadaljevanju objavljamo nekaj ključnih misli papeža Leona XIV. iz poslanice.

Edinost učencev ni usmerjena sama vase: naravna je na poslanstvo. Jezus to jasno zatrjuje: »Da bo svet veroval, da si me ti poslal« (Jn 17,21). V pričevanju spravljenega, bratskega in solidarnega občestva dobi evangelijsko oznanilo svojo polno komunikacijsko moč.

Noben krščeni namreč ni izvzet ali nepomemben za misijone: vsi, vsak v svoji lastni poklicanosti in življenjskem položaju, sodelujejo pri velikem delu, ki ga je Kristus zaupal svoji Cerkvi. Biti združeni v poslanstvu zato pomeni ohranjanje in gojiti občestveno duhovnost in misijonsko sodelovanje. Ko vsak dan rastemo v tej naravnosti, se ob Božji milosti učimo gledati na naše brate in sestre vedno bolj z očmi vere, z veseljem prepoznavati dobro, ki ga Sveti Duh vzbuja v vsakem, prepoznavati različnost kot bogastvo, nositi bremena drug drugega in vedno iskati tisto edinost, ki prihaja od zgoraj. Vsi imamo namreč eno samo poslanstvo, ki ga daje »en Gospod, ena vera, en krst: en Bog in Oče vseh, nad vsemi in po vseh in v vseh« (Ef 4,5-6).

Očitno je, da misijonarske edinosti ne smemo razumeti kot enoličnost, temveč kot povezovanje različnih karizem z istim namenom: napraviti Kristusovo ljubezen vidno in povabiti vse k srečanju z Njim. Zahvaljujem se Papeškim misijonskim družbam za služenje misijonskemu sodelovanju, ki sem ga s hvaležnostjo izkušal že med svojim služenjem v Peruju. Te družbe ohranjajo in vzgajajo misijonarsko zavest med verniki, od malih do velikih, in organizirajo mrežo molitve in dobrodelnosti, ki povezuje skupnosti po celem svetu.

Pomenljivo je, da si je ustanoviteljica Družbe za širjenje vere blažena Pauline Marie Jaricot pred dvesto leti zamislila Živi misijonski rožni venec, ki še danes na daljavo povezuje množico vernikov v skupine, ki molijo za vsakovrstne duhovne in misijonske potrebe. Spomniti moramo tudi na to, da je na pobudo Družbe za širjenje vere papež Pij XI. leta 1926 ustanovil obhajanje Misijonske nedelje, ko vsako leto zberemo darove, ki jih ta družba razdeli v papeževem imenu za različne misijonske potrebe Cerkve. Vse vabim, da sodelujete z njimi v duhu hvaležnosti. ●

Celotna poslanica je objavljena na spletni strani MSS.

Samostojna Cerkev: Kdaj?

Leta 1976 pisal Franc Sodja

Vedno bolj postaja pomembno mnenje afriških in azijskih škofov, duhovnikov, teologov in laikov. Evropska modrost – tudi misijonska – lahko postane kdaj pa kdaj »knjižna modrost«, ker ne vidi problemov od blizu. Zato je za posamezna vprašanja, ki v zadnjih desetih letih mučijo teoretike in praktike, dobro prisluhniti, kaj mislijo domačini.

Vtis, da se hočejo mlade Cerkve čim hitreje osvoboditi vsakega vpliva in celo vsake pomoči tujine, je napačen. Ta mnenja so nastala v krogih evropskih in ameriških strokovnjakov ali »strokovnjakov«. Tako so bili nekateri mnenja, da je kar prav, če ne bo več misijonskih poklicev, da bodo tako razmere same pospešile osamosvojitve in s tem konec misijonskemu delu. Ne gre za globoka razpravljanja o nagibih in ciljih misijonskega dela, ne za nauke, ki bi jih mi Evropejci ali Američani dajali misijonskim narodom, gre bolj za to, kaj mislijo afriški in azijski škofje o tem vprašanju. Že neštetokrat smo v zadnjih letnikih *Katoliških misijonov* navajali posamezne afriške škofove, ki so zavrnilo vsako misel, da so misijonarji odveč ali da je pomoč njihovim mladim Cerkvam nepotrebna. Nasprotno: mnogi prihajajo v Evropo samo s tem namenom, da izprosijo sodelavcev od posameznih redovnih družb ali škofij. Že samo to dejstvo zavrača vsako prenagljeno sodbo o misijonskem delu.

Prav uradno pa so svoje mnenje povedali azijski škofje. Na vseazijski škofovski konferenci v Taipeiju na Formozi aprila 1974 so kot znamenje zrelosti in sposobnosti za samostojno življenje postavili tele štiri temelje:

1. Mlada Cerkev mora imeti zadostno število vernikov in to ne priseljencev, ampak domačinov.
2. Imeti mora zadostno število duhovnikov in razvito redovno življenje; seveda spet pomeni, da morajo biti duhovniki in redovniki domačini. Ali naj bodo

● Maša med domorodnimi plemeni - Kenija, Lodwar

redovne ustanove povsem nove ali pa vključene v redovne skupnosti, ki so prišle od drugod, je postranskega pomena; važno je, da je tudi redovno življenje prilagojeno narodnemu duhu.

3. Tudi finančno mora mlada cerkev stati na svojih nogah. Zato pa je treba prej vzgojiti vernike, da tudi materialno sodelujejo s svojo mlado Cerkvijo in počasi dosežejo popolno finančno neodvisnost od drugod.
4. Mlada Cerkev mora dati svoj delež celotni Cerkvi in to v vsakem pogledu. Kratko rečeno: tudi sama mora biti že sposobna in voljna misijonariti.

Tako je mnenje škofov domačinov, ki so v misijonskem vprašanju danes najbolj odločujoči. Zato pa je treba zavreči prenagljene sklepe v Evropi in Ameriki in sprejeti njihov sklep in prošnjo: misijonsko delo je danes nujno potrebno, ker je na svetu večina narodov, kjer mlade Cerkve še nimajo teh štirih temeljev.. ●

VENEZUELA

Ljudje so zelo prizadeti in zlomljeni

s. Brenda in s. Bogusława

Radi bi z vami delili nekaj o razmerah v naši državi. Zdi se, da magnituda potresa 7,2 ali 7,5 ni tako visoka, a ker je tokrat potresu po približno 40 sekundah sledil še en potres, je učinek šokanten.

Najprej se vam želimo zahvaliti za vašo pozornost, sporočila podpore in pomoč. V tem času je zelo tolažilno vedeti in čutiti, da nismo sami. Naša šola Academia Merici je takoj začela delovati kot center za zbiranje hrane, oblačil, zdravil in vsega, kar človek potrebuje, kadar vse izgubi. Družine naših učenk, bivše učenke in prijatelji so se in se še vedno odzivajo z veliko velikodušnostjo pri tem delu in pomagajo tudi s svojimi prevoznimi sredstvi. Na lastno pobudo so nekdanje dijakinje ustvarile aplikacijo, ki pomaga najti ljudi v stiski in jim prinesiti točno tisto, kar potrebujejo, brez tveganja, da bi se stvari izgubile na poti ali dosegle tiste, ki žal to tragedijo izkoriščajo v svojo korist.

Imamo nekaj zelo prizadetih območij znotraj prestolnice Caracas in najbolj prizadeta območja blizu morja: La Guaira. Od prvega trenutka so se naši ljudje, ki niso mogli računati na podporo vlade, organizirali in mobilizirali, da bi prinesli hrano in oblačila ter iskali svoje ljubljene, brez profesionalnih orodij, pod ruševinami zrušenih stavb. Ogorčeni smo nad neučinkovitostjo in popolnim pomanjkanjem sočutja ter podpore s strani tistih, ki bi morali to početi prvi.

SREČANJE NARODNIH RAVNATELJEV

**Pomagajmo
Venezueli:**

Ne smemo pozabiti, da so bile reševalne ekipe, ki so prve prispele na potresno območje, tuje - iz Salvadorja, Mehike, Združenih držav Amerike in drugih. Za razmere v naši državi je sedaj odgovoren ameriški državni sekretar Marco Rubio, ki nam daje upanje, saj že od začetka zelo podpira Venezuelo, kot Kubanec pa dobro pozna kriminalni režim, ki vlada v naši državi. Kot vidite, je situacija zelo zapletena. So ljudje, ki so izgubili svoje ljubljene, drugi, ki jih še vedno iščejo, starši brez otrok in otroci, ki so ostali sami. Na žalost je tudi veliko ropanja, nasilja s strani kriminalcev in dokazov, da država preprečuje pomoč.

Iz srca vas prosimo za številne molitve za Venezuelo in da tisti, ki iščejo žive, ne izgubijo moči in da živi, ki so izgubili svoje ljubljene, ne izgubijo upanja. Ljudje so zelo prizadeti in zlomljeni ... Naj nas naš dobri Oče kmalu dvigne in nas zaščiti pred vsem zlom. ●

Misijonsko spreobrnjenje za novo upanje

Od 27. maja do 3. junija je v Rimu potekalo generalno zasedanje Papeških misijonskih družb, ki se ga je udeležilo več kot 100 narodnih ravnateljev za misijone iz celega sveta. Srečanja se je udeležil tudi slovenski ravnatelj Matjaž Križnar.

Papeške misijonske družbe so svetovna mreža misijonskih pisarn, ki spodbujajo misijonsko animacijo v svojih domovinah in z zbranimi darovi podpirajo mlade Cerkve v misijonskih deželah. Del te velike papeževe mreže je tudi Misijonsko središče Slovenije.

V ponedeljek, 1. junija, so se udeleženci srečali s papežem Leonom XIV. na avdienci. Sveti oče je zbrane v svojem nagovoru spomnil na 100. obletnico obhajanja Misijonske nedelje. Poudaril je, da »je ena od posebnih nalog misijonske nedelje ta, da spominja ljudi v starejših oz. uveljavljenih Cerkvah, kako pomembno je, da se tudi oni pridružijo misijonskemu duhu celotne Cerkve.« Omenil je, da bo jeseni za blaženega razglašen znani ameriški pridigar škof Fulton J. Sheen, ki je bil dolga leta tudi ameriški narodni ravnatelj za misijone. V svojem mandatu je posredoval v misijone ogromno darov in močno spodbujal molitev misijonskega rožnega venca. V svetu, ki je »tako poln napetosti, konfliktov in vojn« nas papež spodbuja k novemu misijonskemu spreobrnjenju, da bi se vsi razumeli kot misijonarje, osredotočene na Kristusa, ki prinašamo v ta svet novo upanje in edinstvo. ●

● Italijanska bolnišnica

● Uničeno predmestje
Damaska

Obisk v Siriji

S. Milena Zadavec

Od 9. maja do 4. junija 2026 sem bila v naši skupnosti FMA v Damasku, da bi za knjigo Facciamo la memoria dobila nekaj pričevanj o pokojnih sestrah, ki so delovale in umrle v Damasku.

● **Votlina** sv. Elija

Skupnost živi in deluje v italijanski bolnišnici. Čudno zveni »italijanska bolnišnica« v Damasku v Siriji. Še bolj pa osupne odkritje, da Hčere Marije Pomočnice vodijo to ustanovo. Sestra Karla, sirka in damaščanka, je direktorica, odgovorna za sodelovanje in napredovanje 19 oddelkov, 75 zdravnikov in 137 pomočnikov, zaposlenih na vseh področjih bolnišnice. Pripoveduje, da je »bolnišnica leta 1913 zrasla najprej kot sirotišnica in dobrodelna ustanova, odprta vsem pomoči potrebnim, ne glede na vse verske, etične, socialne in ekonomske razliknosti. Trenutno je poznana po visoki kakovosti, natančnem izpolnjevanju dolžnosti in transparentnosti zdravnikov; odlikuje se po človekoljubnosti sestrskeske skupnosti in vseh, ki z nami sodelujejo. Ikona, ki vse vodi, je zgled dobrega Samarijana. S posebno pozornostjo do ubogih in bolnih živimo našo karizmo, naše blagore med begunci iz Iraka, Palestine, Sudana, Libanona, Svete Dežele, domačimi sirskimi reveži in žrtvami nešteti vojne«.

Muslimanski dobrotnik

Spomini na čudeže ozdravljenja, preropenja in reševanja se množijo tudi dandanes. Božja skrb je očitno prisotna. Še se najdejo dobrotniki: na primer leta 2005 je bila nujno potrebna prenova prostora za intenzivno reanimacijo pomoči v sili. Med drugimi izstopa

● Romanje v Damask

pomembna oseba AK, ki daruje veliko denarja. »Kako vendar, da ti kot musliman daruješ za krščansko bolnico?« ga začudeno sprašujejo nekateri. Odgovor marsikoga preseneti: »Bil sem v otroškem vrtcu pri sestrah (otroški vrtec je še danes aktiven v sklopu bolnice, kljub vsemu tragičnemu poskušanju nacionalizacije vseh kulturnih prostorov). Prepričan sem, da kadar gre za nekaj dobrega, ne smemo gledati ne na veroizpoved ne na narodnost ... Vidim samo položaj ali osebe, ki potrebujejo pomoč, in pomagam, kolikor morem; že zdavnaj sem se odločil za to pot civilizacije ...« Pri otvoritvi obnovljenih prostorov in modernih aparatov je bil prisoten tudi on s svojo soprogo in člani družine.

Pomoč Saidnajske Marije

V času mojega bivanja je tekel Marijin mesec maj. Vsak dan je angelovo oznanjenje ob 12. uri oznanjala glasba Fatimske Ave Marije, ki se je razlegala po vseh hodnikih; pred kipom Marije Pomočnice na hodniku v pritličju so se vsak dan zbrali zdravniki, čistilke, bolniki na vozičkih, s hojicami, oskrbniki, muslimani, kristjani, ateisti, vsi združeni v molitvi Zdrave Marije, osebnih prošnjah in pesmih ...

Fatimi, mladi ženi, povsem zaviti v črno pokrivalo in do tal oblečeni v črno obleko, katere mož je bil že tretji dan v sobi za intenzivno nego in ji je s. Karla odkazala posebno sobo za prenočevanje in spremljanje stopnjevanja moževega boja za življenje, sem obljubila poseben spomin pri Mariji Saidnaji v Marijinem svetišču. Naslednji dan mojega obiska tega čudovitega

kraja se mi Fatima približa vsa ožarjena in vesela: »Moj mož gre danes domov, zdrav in srečen. Hvala, stokrat hvala za spomin in molitve pri Naši Gospe Saidnaji ... samo to ga je rešilo.« Po zahvalnem objemu mi obljubi, da se bosta osebno šla zahvalit Mariji za uslišanje.

Elijevo zavetje

Preden sem se vrnila v Jordanijo, sem obiskala Žobar, severovzhodno predmestje Damaska, znano kot eno najstarejših naselij in postajališče judovskih romarjev, ki so potovali v Jeruzalem. V letih nemirov v Siriji je postalo središče intenzivnih spopadov. Danes je to eden od najbolj poškodovanih krajev na robu Damaska.

Šofer je prehitro drvel po prašnih ulicah; zaman sem ga prosila, naj »hiti počasi«, da bi v objektiv ujela kak pomemben detajl. Ni znižal hitrosti. Sicer pa se je od vseh strani odvijal isti prizor: ruševine, ruševine, ruševine, porušene stavbe, prazne ulice, smrtna tišina ... Zdelo se mi je, da grem za pogrebom, da stopam v zaledeneli del kakega mesta iz praveka, iz katerega vstajajo ustrahovalni pojavi, kaotično kričanje, brnenje izbruhov, železja, padanje hiš, mošej, sinagog, cerkva, posebno pa ljudi, vojakov, ki so se zgrnili v »obrambni zid Damaska.« In mrtvi rojaki so padli za domovino. Zdrami me šoferjev šepet: »Skrbite podzemne prehode – rove, izkopane pod Žobarjem, ki so jih skupine uporabljale za prevoz zalog in ljudi, si boš ogledala drugič.« Še bežni pogled na pokopališče 4000 žrtev med tisto nesrečno viхро leta 2017, med sirsko vojsko in različnimi uporniški skupinami od februarja 2013 do 23. marca 2018.

Misijonar železomašnik

● Jezuit p. Jože Kokalj je julija s slovesno mašo pri sv. Jakobu v Ljubljani praznoval 70 let mašništva.

Prizorišče sovražnosti, ki ima za sabo osupljive prizore. Danes je 93 % Žobarja v ruševinah, prebivalcev ni, kdor pa je imel »srečo«, sedaj živi drugje. V sosednjih krajih, kot so Dwela, Kaškul, Homs, Aleppo itd., je panorama še bolj strahotna. Surovost, trpinčenje, ni domov, ni zaposlitev ... Bila sem dobesečno šokirana, ne samo od tega, kar sem videla; tudi zaradi pritiska vesti, ki mi ni nehala očitati neodgovornosti.

Dejstvo, da sem nezmožna pričarati boljšo prihodnost, ne opravičuje mirne brezbržnosti. Ogledala sem si še jamo v skalnatih votlinah, kamor naj bi se v 8. stoletju pred našim štetjem zatekal prerok Elija pred preganjalci, ki ga niso nikoli odkrili. Še danes mu ljudje pripisujejo obrambo, uspešnost in napredek tistega dela Sirije. Kljub ruševinam ostaja v ljudeh neuničljivo upanje v lepšo prihodnost pod pogojem vere v Elijevo obrambo in Pavlovo spreobrnjenje – srečanje z živim Kristusom, ki nam daje pogum in luč.

Via Diritta te od Ananijeve hiše do Rima po Pavlovih stopinjah pripelje do popolne smrti samega sebe in hkrati do veselega ponosa, da ne živim več jaz, ampak »Kristus meni je življenje; samo z Njim in v Njem bom zmožna izganjati žalost in rojevati novi svet ... vse drugo vodi v neusmiljeno tekmovanje lastnih interesov, sadove pretresenih čustev ...« ●

Železni jubilej

P. Jože Kokalj se je rodil v Ljubljani 25. februarja leta 1929. Po zaključenem šestem razredu klasične gimnazije je ob koncu vojne z očetom odšel v Avstrijo, kjer so ju zajeli partizani in odpeljali najprej v škofjeloško, nato pa še v šentviško taborišče. Ko se je konec junija leta 1945 vrnil domov, se je odločil, da vstopi v jezuitski red. Odšel je k jezuitom v Zagreb, kjer je po končanem študiju leta 1956 prejel tudi mašniško posvečenje. Za misijonsko delo se je navdušil že v Marijini kongregaciji. Kot kaplan je prva leta deloval v Mariboru (1958 – 1966), nato pa mu je uspelo dobiti potni list, da je lahko odšel v misijone v Afriko. V Zambiji je deloval 14 let. Prvih deset let je vodil župnijo Matero, nato pa je bil župnik v Lusaki, Zambijskem glavnem mestu. Bil je zelo povezan tudi z drugimi slovenskimi misijonarji, ki so v tistem času delovali v Zambiji. Občasno so se dobivali v župniji Matero in izdajali misijonski list Iz sončne Zambije, katerega urednik je bil p. Jože. Tako so s svojim delom seznanjali tudi prijatelje in podpornike v domovini. Po štirinajstih letih delovanja v Zambiji ga je predstojnik imenoval za provinciala slovenske pokrajine, zato je misijonske poljane v Zambiji zamenjal za slovenske, na katerih še danes neutrudno misijonari in vse navdihuje s svojo preprostostjo ter navdušenjem nad misijonskim delom.

Ob njegovem železnem jubileju mu iskreno čestitamo in želimo obilo božjega blagoslova. ●

Življenje v Amazonskem pragozdu

škof Anton G. Žerdin Bukovec

Misijonar škof p. Anton Gerard Žerdin Bukovec že več kot 50 let deluje med domorodnimi ljudstvi v perujskem delu Amazonije. Predstavljamo njegovo življenjsko zgodbo.

Otroštvo in mladost

Rodil sem se v Čentibi v župniji Lendava. Vas je bila madžarska, vendar je bil moj stari oče Slovenec. V mojem četrtem letu starosti smo se preselili v Subotico v Vojvodini. Vsake tri leta pa smo se vračali v Lendavo. V Pomurju imam sorodnike, ki jih še sedaj obiščem vsakič, ko potujem v Evropo. Rad se spominjam prvih let mojega življenja in vseh mi je obiskati domače kraje in pokopališče, kjer počivajo moji sorodniki in botri. Dobivam tudi nekatere slovenske časopise in rad poslušam slovensko glasbo, še posebej zbirko pesmi blaženega škofa Slomška.

Frančiškanski poklic

Ko sem zaključil osnovno šolo, sem sledil duhovnemu poklicu in kot pripravnik vstopil k frančiškantom v Samoboru. Študij filozofije in teologije sem nadaljeval na Trsatu in v Zagrebu. Leta 1975 nas je v Zagrebu obiskal škof iz Apostolskega vikariata San Ramon. Iskal je novih misijonarjev. Trije smo ga šli pozdravit in povabil nas je na misijon v Peru. Na naše presenečenje nam je provincial dovolil oditi in vedeli smo, da bo odslej vse drugače.

Odhod v misijone

Čez tri mesece smo že odpotovali v Peru, kjer smo se najprej tri mesece učili španščino. Še istega leta (1975) sva bila dva posvečena v duhovnika, tretji je bil že prej. Po posvečenju me je škof vprašal, kje bi si želel delati. Odgovoril sem mu, da v oddaljenih krajih, ob amazonskih rekah med Indijanci. Sam je že prej razmišljal o tem, zato me je poslal v Atalayo, najbolj oddaljen del misijona, velik za celo Slovenijo. Prvih pet let sem bil potujoči misijonar in obiskoval vse tam živeče skupnosti.

Ustanovitev misijonske župnije

Po tem obdobju se je ustanovil misijon v Túpac Amaru, v kraju Indijancev Šipibo, kjer sem ostal več kot deset let. Spoznaval sem jezik in kulturo Šipibov, gradil osnovno in srednjo šolo, podpiral kraj v njegovemu razvoju, gradil cerkve, podeljeval zakramente, prevajal katehetska in liturgična besedila v njihov jezik in obiskoval vse skupnosti na mojem misijonskem območju. Zjutraj sem skupaj z ljudmi delal na kmetiji, delil hrano, popoldne pa kadil tobak s starejšimi in poslušal zgodbe, mite in pesmi otrok, ki sem jih tudi učil katekizma ter z vsemi obhajal evharistijo. Najtežje obdobje v tem času je bila državljanska vojna.

Večjezična univerza Nopoki

Leta 1991 sem bil imenovan za župnika v Atalayi. Ustanovili smo radio »San Antonio de Padua« in izobraževalni center za krščanske animatorje Nopoki, bazo kasnejše medkulturne univerze. V dveh desetletjih

obstoja se je v tej šoli izobrazilo za učitelje in spodbujevalce razvoja svojih skupnosti več kot 400 diplomantov, ki so prispevali k razvoju svojih krajev. Vedno sem se rad učil različnih jezikov, v njih skladam pesmi, prevajam besedila iz Svetega pisma in mašna besedila.

Trenutne zadolžitve

V prvih dneh leta 2002 mi je prišel škof povedat, da me je sveti oče imenoval za pomožnega škofa. Zadelo me je kot strela z jasnega. V aprilu sem bil v San Ramonu posvečen v škofa. Od takrat naprej skušam nadaljevati z misijonom še z večjo odgovornostjo in v sodelovanju z vsemi pastoralnimi sodelavci: z duhovniki, s posvečenimi, z laiki, z Indijanci. Ustanovili smo nove župnije in v vikariat pritegnili več redovnih skupnosti. Spodbujamo tudi duhovniško formacijo. 7. maja 2022 smo v La Floridi dočakali beatifikacijo mučenke iz našega vikariata Marije Avguštine Rivas López.

Življenje Vikariata

Apostolski vikariat San Ramon zajema 80.000 kvadratnih kilometrov, kar ustreza površini kake evropske države, na primer Avstrije. Polovica vikariata je opremljena s cestami in gosto poseljena s kmeti, ki imajo svoje korenine v Andih. V kmetijstvu je najbolj razširjena pridelava kave, ananasa in pomaranč. Preostala polovica Vikariata nima cest, vsa komunikacija poteka po rekah in je naseljena izključno z domorodnimi amazonskimi Indijanci. Vsaka od etničnih skupin uporablja svoj jezik, čeprav razume tudi špansko. Cerkev upravlja z nekako 15 izobraževalnimi ustanovami

(vrtci, osnovne in srednje šole ter višješolski študij), ki jih vodijo redovnice, redovniki ali predani laiki.

Nekateri domačini živijo tako, kot so živeli stoletja in pridobivajo hrano z lovom in ribolovom. Drugi uporabljajo moderna telekomunikacijska sredstva. Obstaja ogromno socialnih problemov. Prisotnost nasilnih sekt predstavlja zelo velik izziv.

Inkulturacija in medkulturni dialog

Za evangeliziranje moraš dobro poznati Boga in prejemnika. Misijonarji se srečujemo s tujim jezikom, z drugačno kulturo, drugačnim načinom izražanja vere,

s težavami, ki so različne od naših, z različno hrano in drugačnim podnebjem. Da bi evangelij dosegel te kulture in vsakega posameznika, govorimo o medkulturnem dialogu ali tudi o medverskem dialogu. Prav tako je pomembna inkulturacija, ki je teološka vzporednica z učlovečenjem Besede. Misijonar „umre“ svoji kulturi in „se rodi“ novi. Evangelij se seje v zemljo vsake od teh kultur in rodi sad vere. S tem se obogati najprej Cerkev sama, saj ima vsaka kultura kaj za podeliti. Okrepi pa se tudi ta kultura in ljudje. Zato je pomembno, da je misijonar dialoški in odprt, da ljubi svoje ljudi, h katerim je poslan in da se je pripravljen žrtvovati in se odpovedati različnim stvarim. Misijonar mora živeti iz vere. ●

TURČIJA

● Freske v cerkvi sv. Polikarpa v Izmirju

● Izmirski stolp z uro

Bogastvo skupnosti je v navzočnosti

David Pirnar

Nikdar v življenju si ne bi mislil, da bom kot bogoslovec poslan na pastoralno prakso v Turčijo. Toda Gospod Bog je očitno želel, da za kratek čas izkusim tudi resničnost Cerkve v tej deželi. Od februarja do konca maja sem imel priložnost živeti pri nadškofu p. Martinu Kmetcu.

● Restavriranje kipov

Starodavnost krščanskega izročila

Krščanstvo v tem delu sveta ima bogato zgodovino. Na območju današnje nadškofije sta bila prva oznanjevalca evangelija apostol Janez in apostol Pavel. Nadškofija in metropolija Izmir danes obsega jugozahodni del Turčije in sicer približno 100.000 km². Na tem območju prebiva okoli 5.000 rimokatoličanov. Glavnina vernikov živi v mestu, kjer se nahaja tudi večina župnij. Najbolj oddaljena skupnost pa je v skoraj 600 kilometrov oddaljenem mestu Konya, nekdanjem Ikoniju. Na območju nadškofije se nahajajo tudi arheološki ostanki sedmih mest, ki jih omenjajo začetna poglavja iz knjige Razodetja. Ta so Efez, Smirna, Pergamon, Tiatira, Sarde, Filadelfija in Laodikeja.

Izkušnja življenja Cerkve v nadškofiji Izmir

Kljub temu, da Turčija velja za sekularno državo, kjer ima islam privilegiran položaj, pa je tu navzoča tudi majhna, a živa Cerkev. Dobršen del moje pastoralne prakse je bil vezan na cerkev svetega Polikarpa. Pomagal sem pri raznih delih v sklopu obnove te zgodovinske cerkve in se tako naučil marsičesa novega s področja umetnosti in restavratorstva.

● **Gledališče** starodavnega grškega mesta Pergamon

● **Restavriranje** pohištva v zakristiji

Pastoralno življenje sem поблиžje spoznaval ob gospodu nadškofu. Udeleževal sem se svetih maš in raznih slovesnosti. Tako sem imel priložnost spoznavati raznolikost krščanskega občestva v nadškofiji. Sestavljajo ga domačini Turki; Levantini, potomci Evropejcev, ki so se v preteklosti naselili v obmorskih mestih Otomanskega cesarstva; in migranti, kristjani iz različnih delov sveta, ki tu študirajo, oziroma so tu našli zaposlitev. Prav tako sem imel možnost biti na katehezah za otroke in za katehume. Ti se na prejem zakramentov uvajanja pripravljajo tri leta. V velikonočnem času sem bil prisoten pri svetih krstih, birmah in prvih svetih obhajilih katehumenov, kar mi ostaja v lepem spominu.

Ekumenizem in medreligijski dialog

Poleg Rimokatoliške Cerkve so na območju nadškofije prisotni še anglikanci, protestanti in Grška pravoslavna Cerkev. Zaradi majhnosti krščanskih skupnosti so med njimi pomembni dobri odnosi in sodelovanje.

Ob prazniku svetega Janeza smo se udeležili slovesnosti v Efezu. V baziliki svetega Janeza, od katere so danes ostale le ruševine in kjer se nahaja apostolov grob, smo slovesnost začeli z molitvijo pravoslavnih večernic, nato pa smo obhajali še slovesno sveto mašo. Prisotna pa sta bila tudi anglikanski duhovnik in škof, ki se je te dni mudil v Turčiji.

Poleg ekumenskih prizadevanj med krščanskimi skupnostmi je pomemben tudi medreligijski dialog z islamom. V ta namen je nadškofija ob 800-letnici smrti svetega Frančiška Asiškega v maju pripravila

simpozij na temo ekologije, na katerem so sodelovali krščanski in muslimanski predavatelji.

Povezanost s Cerkvijo v Sloveniji

Navzočnost slovenskega nadškofa v Izmiru na poseben način s to krajevno Cerkvijo povezuje tudi Slovence. Izmir velikokrat obiščejo skupine romarjev, prostovoljcev in tudi kakšen pevski zbor. V tednu po veliki noči smo gostili slovenski duhovniški oktet Oremus. Skupaj smo obiskali Marijino hišo v Efezu, baziliko svetega Janeza in si ogledali antično mesto Efez. V času njihovega obiska smo lahko prisluhnili dvema čudovitima koncertoma. Ob koncu aprila pa so nas za nekaj dni obiskali trije bogoslovci. V nadškofiji poleti pričakujejo ekipo prostovoljcev iz programa POTA, v jeseni pa pride tudi skupina mladih prostovoljcev iz Velenja.

Sklep

Misijonsko poslanstvo Cerkve v Turčiji je v marsičem močno omejeno, kljub temu pa Cerkev ne neha rojevati novih posinovljenih Božjih otrok. Delovanje Svetega Duha je resnično osupljivo in daje čudovite sadove. Izkušnja življenja Cerkve v nadškofiji Izmir je name naredila velik vtis in mi pomagala razširiti obzorja. V knjigi Razodetja je angelu Cerkve v Smirni pisano: »Poznam tvojo stisko in tvoje uboštvo – vendar si bogat ...« (2,9). Te besede za Cerkev v nadškofiji Izmir veljajo še danes. Skupnost res ni velika in živi v svetu, ki krščanstvu ni ravno naklonjen, a je bogata. Njeno bogastvo je tiha, a živa navzočnost. Osupljiva pa je prav misel, da Cerkev že 20 stoletij v teh krajih prinaša Kristusa svetu in svet Kristusu. ●

Japonske pismenke

P. Janez Mihelčič DJ, misijonar v Kirgiziji, je pripravil obsežen slovar Japonske pismenke za vsakdanjo uporabo. Sprva ga je sestavil v ruščini za študente japonsčine v Biškeku, nato pa je delo prevedel tudi v slovenščino, da bi bilo v pomoč slovenskim ljubiteljem in študentom japonskega jezika.

Slovar vsebuje 2.136 japonskih ideogramov (kanji), ki jih japonsko ministrstvo za izobraževanje priporoča za vsakdanjo uporabo. Ob vsaki pismenki so navedeni njena izgovorjava v japonski zloženk, v katerih se posamezna pismenka uporablja. Pismenke so razvrščene po »ključih«, kakor je običajno v japonskih in kitajskih slovarjih. Dodani sta tudi dve kazali, ki omogočata iskanje po izgovorjavi ali številu črt, ter seznam pismenk, ki se jih učenci na Japonskem učijo po posameznih letih šolanja. Morda bo prav komu od vas odprl vrata v zanimivi svet japonskega jezika in pisave.

Slovar je na voljo v Misijonskem središču Slovenije (priporočni dar 23 €). ●

Srečanje misijonarjev

Janko J. Pirc

V soboto, 13. junija, je potekalo tradicionalno srečanje misijonarjev v domovini. Letos smo se odpravili v koprsko škofijo, in sicer v Strunjan, k Mariji, ki posluša naše stiske in prošnje.

Somaševanje je vodil koprski škof dr. Peter Štumpf. V svojem nagovoru je ugotavljal, da si današnji človek ne želi postavljati vprašanj. Ker če si enkrat postavi vprašanje, je možno, da bomo tudi našli odgovor. Ko pa dobimo odgovor, se ne moremo več pretvarjati, da ne vemo, zato smo poklicani k delovanju. Zato je vse zbrane povabil k temu, da si postavljamo vprašanja. Takšni so misijonarji in misijonarke, ki so dobili jasen odgovor in so ga uresničili tako, da so šli oznanjati po svetu.

Škof je spregovoril tudi o oznanjevanju v sodobni družbi. Po njegovih besedah tehnologija ne more nadomestiti osebnega stika. »Čeprav živimo v digitalni dobi, oznanjevanje Kristusa ne more biti digitalno. Oznanjevanje Kristusa je srečanje živih oseb: od srca do srca, iz oči v oči, iz besede v besedo,« je dejal.

Menjava ravnatelja

Ob koncu junija se je iztekel mandat dosedanjemu ravnatelju Misijonskega središča Slovenije Matjažu Križnarju, ki je s predanim služenjem vrsto let vodil naše skupno misijonsko poslanstvo.

Pri sveti maši se je pridružil tudi novi minister za zunanje in evropske zadeve Tone Kajzer. S svojo prisotnostjo in s pozdravnimi besedami ob koncu maše je pokazal veliko in iskreno naklonjenost misijonarjem in misijonarkam, ki delujejo po svetu in na licu mesta živijo in uresničujejo pomoč, ki jo mi v domovini, bodisi država ali posamezniki, lahko posredujemo samo na daljavo. Gospod škof je po sveti maši podelil ministru medaljo sv. Hieronima. Po sveti maši, skupinskem fotografiranju in klepetu je sledil uradni pogovorni krog. Med 30 navzočimi je bilo 5 aktivnih misijonarjev in 11 nekdanjih misijonarjev (od tega 5 laičkih) ter 12 prostovoljcev in misijonskih delavcev v domovini. Sledilo je kosilo, po tem pa smo se odpeljali v Hrastovlje, kjer so nam župljani predstavili znamenito cerkev Svete Trojice, poslikano s freskami iz konca 15. stoletja.

Dan smo na avtobusu sklenili z molitvijo misijonskega rožnega venca za vse misijonarje, ki delujejo po svetu, za njihovo zdravje in moč, za vse pokojne misijonarje in za vse misijonske delavce in naše delo v zaledju. ●

● Novi ravnatelj Gregor Bregar (levo) in tajnik Janko J. Pirc (desno)

Vodenje je prevzel novi ravnatelj Gregor Bregar, ki se je z nekaterimi misijonarji že srečal na tradicionalnem junijskem srečanju. Matjažu Križnarju izrekamo iskreno hvaležnost za vse dobro, kar je storil za misijone in misijonarje, Gregorju Bregarju pa iz srca želimo obilje Božjega blagoslova, dar modrosti, poguma in razločevanja, da bo zvesto sledil Kristusovemu klicu ter z veseljem služil Cerkvi in misijonskemu poslanstvu.

Naj oba na njuni življenjski poti spremljata priprošnja sv. Terezike Deteta Jezusa in sv. Frančiška Ksaverija, zavetnika misijonov. ●

SPOZNAJ KIRGIZIJO

- Več kot 90 % Kirgizije pokrivajo gore, številni vrhovi pa presegajo 7000 metrov. To pomeni, da je več kot polovica države višja od 2500 metrov. Država je znana tudi kot »Dežela nebesnih gora« zaradi svojih razgibanih gorskih verig.
- Ena najbolj edinstvenih stvari Kirgizije je njena močna nomadska dediščina. Kar nekaj jih še vedno živi nomadski način življenja in skozi vse leto selijo svoje črede živine na različne pašnike. Živijo v prenosnih bivališčih, imenovanih 'jurta', ki so izdelane iz zložljive lesene konstrukcije in večplastnega filca.

Foto: iStock

- Kirgizija je ustanoviteljica zdaj že legendarnih svetovnih nomadskih iger, ki potekajo vsaki dve leti. Ponovno jih bo gostila letos.
- Ena izmed razlag imena države pravi, da je ime sestavljeno iz treh besed: »kyrg« (štirideset) - »yz« (pleme) - »stan« (država), kar skupaj pomeni »Dežela štiridesetih plemen«.
- Kirgizija je redko poseljena država, povprečno na kvadratnem kilometru površine živi okoli 37 ljudi.
- Glavna religija je islam, več kot 90 % prebivalstva je muslimanov.
- Glavno mesto Biškek naj bi svoje ime dobil po leseni posodi, v kateri pripravljajo kumis, tradicionalno fermentirano pijačo iz kobiljega mleka. Kumis naj bi imel zdravilne lastnosti.
- Jezero Issyk-Kul je drugo največje alpsko jezero na svetu in kljub visoki nadmorski višini zaradi toplih izvirov ostaja vse leto brez ledu. Njegovo ime pomeni »vroče jezero«.

Biškek – glavno mesto Kirgizije

Kirgizija je približno **10x** večja od Slovenije in ima približno **3x** več prebivalcev.

Uradni jezik:
kirgiščina in ruščina

Denarna enota:
kirgiški som (KGS)
1 EUR je 101 KGS

Slovarček besed:

- Pozdravljeni: Salam
- Prosim: Kichi peyildikke
- Hvala: Rakhmat
- Kako si? Kandaysyng?
- Kako ti je ime? Senin atyng kim?
- Oprostite: Kechiringiz
- Nasvidenje: Körüshkönchö

- V Kirgiziji je skoraj 2000 jezer.
- Največji orehov gozd na svetu najdemo v mestu Arslanbob v Kirgiziji.
- Nacionalna žival Kirgizije je snežni leopard.

Foto: iStock

- Nacionalna jed Kirgizije se imenuje beshbarmak in je pripravljena iz kuhanega mesa, domačih rezancev in čebulne omake. Njeno ime pomeni »pet prstov«, saj se tradicionalno je z rokami in ne z jedilnim priborom.
- Kruh v Kirgiziji velja za svetega in ga nikoli ne smemo zavreči, zavreči ali postaviti na glavo obrnjenega na mizo. Verjamejo, da kruh časti in hrani duše mrtvih.

Slovenski misijonar v Kirgiziji

V Kirgiziji deluje misijonar jezuit **p. dr. JANEZ MIHELČIČ**. Pred tem je bil misijonar na Japonskem, kjer je na univerzi predaval ruščino, do letos pa je v Kirgiziji predaval japonščino. Napisal je tudi japonsko-ruski slovar pismenk – hieroglifov, ki ima 2136 znakov. P. Janez je poliglot. Za tujce v župniji mašuje v angleščini, s predstavniki Cerkve se pogovarja v italijanščini, obvlada pa še nekaj drugih jezikov ... tudi jezik Ljubezni, ki je osnovni jezik vseh misijonarjev.

Pobarvaj polja, ki so označena s piko. Kaj dobiš?

- Ena najdaljših epskih pesnitev na svetu je kirgiška pesnitev Manas, ki podrobno opisuje junaštvo Kirgiškega ljudstva. Velja za eno največjih del srednjeazijske književnosti in je 20x daljša od Homerjeve Odiseje.
- Kirgizija je dom stotin starodavnih skalnih rezbarij, imenovanih petroglifi, ki veljajo za nekatere najstarejše umetniške stvaritve na svetu.
- Domačini urijo orle za lov in prinašanje plena in tako ohranjajo tradicijo lova z orli.
- Mesto Oš je drugo največje mesto v državi in je bilo ustanovljeno pred več kot 3.000 leti. Nekoč je bilo ključna trgovska točka na Svilni cesti, znani kopenski poti med Evropo in Azijo.

Katera senca je prava?

Samo ena od senc je popolnoma enaka risbi. Poišči pravo in jo obkroži.

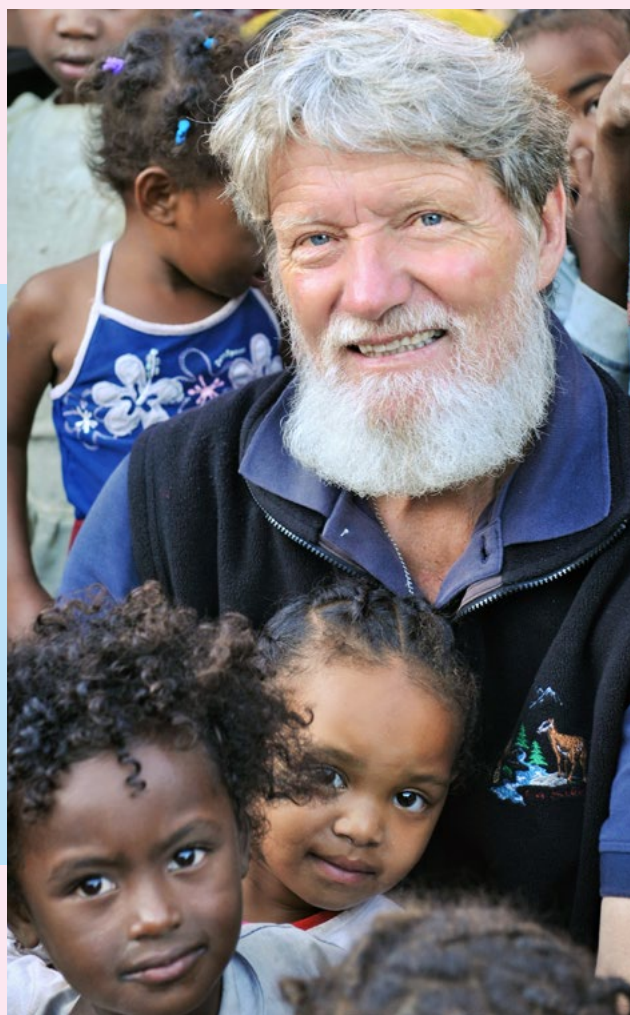
Obisk Pedra Opeke

Letos Katoliška mladina praznuje 20-letnico delovanja programa POTA, ki v sodelovanju z misijonarji omogoča mladim biti del misijskega življenja doma in po svetu. Ob tej priložnosti so v Slovenijo povabili enega izmed gostiteljev skupin POTA, misijonarja Pedra Opeke.

V središču njegovega večdnega obiska pod geslom »Pokaži nam pot!«, bosta predvsem dva dogodka:

- **dobrodelni dogodek z nogometno tekmo, ki ga v sodelovanju z Nogometno zvezo Slovenije pripravljajo 22. novembra ob 16. uri, v Hali Tivoli ter**
- **ponovitev zlate maše 28. novembra 2026 ob 10. uri na Brezjah.**

Njegov prihod je priložnost, da se mu skupaj z vsemi njegovimi prijatelji in dobrotniki zahvalimo za njegovo dolgoletno misijsko delo na Madagaskarju ter izrazimo podporo njegovemu poslanstvu. Celoten obisk bo imel dobrodelni namen, saj bo ves izkupiček namenjen njegovemu misijonu in delu, ki ga že desetletja predano upravlja.

Vse aktualne informacije v zvezi z izvedbo srečanja bodo objavljene na socialnih omrežjih POTA in Katoliška mladina ter na spletni strani katoliskamladina.si.

JUBILANTI

50 let življenja
S. Barbara Peterlin,
 Marijina sestra, rojena
 19. oktobra 1976
 v Domžalah. V misijone
 je odšla 6. maja 2011.
 Deluje v Ukrajini.

45 let življenja
S. Urša Marinčič, šolska
 sestra sv. Frančiška
 Kristusa Kralja, rojena
 26. oktobra 1981
 v Ljubljani. V misijone je
 odšla 25. oktobra 2018.
 Deluje v Ugandi.

15 let v misijonih
Peter Ivančič,
 salezijanec, rojen
 29. marca 1962
 v Brežicah. V misijone
 je odšel 4. oktobra
 2011. Deluje na Kubi.

TRIKRALJEVSKA AKCIJA

župnije: Grad, Koper – Sv. Marko, Kresnice, Ormož, Radenci, Sv. Jurij v Prekmurju, Vipava posamezniki: Golli Tanja in Aleš, Kunc Danijela, N.N., Soso Gordana, Žigon Branislav, Žnidarčič Mirka

ADVENTNA AKCIJA

župnije: Bilje, Bukovica, Čadram – Oplotnica, Črni Vrh, Grad, Kebelj, Radenci, Žalec Golli Tanja in Aleš

SKLAD MIVA

župnije: Celje – Bl. Anton Martin Slomšek, Dornava, Gornja Sveta Kungota, Ormož, Poljane nad Škofjo Loko, Rače, Spodnja sv. Kungota, Žužemberk posamezniki: Brus Kristina, Buzzi Franjo, Čadež Luka, Čevka Janez, Dimc Andrej, Finvis d.o.o., Forstnerič Janez, Frančiškanski samostan Nova Štifta, Frece Aleš, Gabršček Nataša, Gregorc Sara, Hribernik Marija, Jakofčič Darja, Jamšek Demetrič, Jeriček Sanja, Kobal Damjana, Kokot Branka in Franc, Košenina Silva, Kotnik Ambrož, Kožuh Pinoza Janja, Kraševac Jože, Kuralt Dejan, družina Lahajnar, Ličen Starič Mirjana, Lubej Štefanija, Marter Ana, Merše Franjo, Mrak Roman, N.N., Oblak Damjana, Oražem Miha, Pavlovič Marko, Pečjak Irena, Pečlin Petra, Peras Renata, Pižmoht Marija, Pšeničnik Marjana, Repič Erminija, Rihtar Aneta, Rustja Matija, Sibila Irena, Simončič Valentin, Strlič Anej, Strnad Alenka, družina Šavli, Šegula Zdenka, Tičar Andreja, Trampuž Ivo, Trošt Peter, Uršič Nika, Vrečič Primož, Zupančič Andrej, Žigon Tanja

SKLAD ZA LAČNE

posamezniki: Adamič Nuša, Dolenšek Ines, Grmek Jožefina, Harej Janko in Metka, Hostnik Blaž, Jelovčan Julija, Kepec Gregor, Kremžar Klara, Kržišnik Fani, Medvešek Viljem, N.N., Nussdorfer Leonija, Ozebek Bogdan, Pevec Andrej, Pirnar Žan, Plevel Ana, Rustja Andreja, Štampar Robert, Tajnikar Matej, Vauh Peter, Vavpetič Katja, Vegan Janez, Zupanc Kristjan

SKLAD ZA MISIJONE

župnija Bovec-dar prvoobhajancev, župnija Nova Štifta posamezniki: Bitenc Sara, Blažič Mihael, Jamnik Tinkara, Jenko Stanislava, Jerovšek Jure, Koprivnikar Jožica, Kotnik Ambrož, Kozjek Marija, Kozole Cvetka, Kričej Ksenija, Kužnik Francka, Lazar Jožica, Leskovar Tanja, Likar Sebastjan, Lipušček Marjan, Lorber Petra, Magdič Olga, Mencin Dominika, Mernik Franc, Merše Franjo, Mikulin Olga, N.N., Olovec Helena Alenka, Paškič Ilija,

Podkrižnik Jožef, Podobnik Nejc, Pogačar Marko, Pogačnik Ivanka, Pogorevc Albert, Rajk Marija, Sajevec Marija, Sirk Saksida Marija, Šeligo Monika, Štefe Francisco, Urbanc Janko, Zorenč Davorina

SKLAD ZA MADAGASKAR

Remic Primož

ŠOLANJE BOGOSLOVCEV

Rustja Andreja

VODNJAKI

Kelhar Gregor

LENČKOV SKLAD

Misijonska Tombola Ramos Mejia

MAŠNE INTENCIJE

posamezniki: Kepic Irena, N.N.

MISIJON MATANGA

posamezniki: Kresnik Robert, N.N., Podobnik Jožica

MISIJON AMPITAF

posamezniki: Kozjek Ivanka, Marolt Janez, Rogl-Butina Mirjam

GRADNJA ŠOLE V INDIJI

posamezniki: Batič Matic, Brečko Rado, Caserman Terezija, Cencelj Matija, Čakš Vera, Debeljak Jože, Gabrovšek Lea, Gajšek Marija, Goršič Milena, Jamšek Demetrič, Joksimočič Majda, Kepec Gregor, Kovačec Simona, Mrak Peter, Peras Renata, Pogačar Tjaša, Trilar Jure, Trošt Sedej Tadeja, Turk Janez, Zakrajšek Nuška, Zupančič Alojz

S. MARTA MEŠKO

Molitvena skupina Koper sv. Marko

JOŽE ADAMIČ

N.N.

PAVEL BAJEC

posamezniki: Grmek Jožefina, N.N.

S. ANKA BURGER

posamezniki: Lukman Flis Nada, Molitvena skupina Koper sv. Marko, N.N., Novak Zlatko, žup. Karitas Vodice

S. METKA KASTELIC

N.N.

S. VIDA GERKMAN

Sitar Antonija

S. VESNA HITI

posamezniki: Babič Angela, Cergolj Janez, Kocijančič Katarina, Lajevec Janja, Oblak Marija, Urbančič Karmen

TONI KERIN

posamezniki: Lah Benjamin, Šušteršič Ivana

S. AGATA KOCIPER

posamezniki: Kocijančič Katarina, Kržišnik Eva

JANEZ KRMELJ

posamezniki: Bogoslovno Semenišče, Bole Lilijana, Bolta Marko, Brumat Medvešek Elvira, Čerin Tatjana, Hostnik Janez, Ješovnik Simona, Korez Jožica, Kosar Jelka, Kosmač

Janko, Marter Ana, Mva d.o.o., Novak Zlatko, Podkrižnik Jožef, Porenta Nives, Rupar Olga, Skvarča Mojca, Šilc Marinčič Andreja, Štolcar Kolja, Tomažič Anton, Zgubič Evgen

GRADNJA CERKVE GULU-UGANDA

posamezniki: Harej Janko in Metka, Krevelj Branko

TOMAŽ MAVRIČ

posamezniki: Kremžar-Zupančič Marija, Sosič Stanislava

S. ZVONKA MIKEC

posamezniki: Kocijančič Katarina, Murn Marija, N.N., Ramovš Vera

MISIJONARKE MATERE TEREZIJE

Kranjc Rafael

JANEZ MESEC

župnija Vrhnika

posamezniki: Krašna Igor, N.N., Šimnic

Apolonija

PEDRO OPEKA

posamezniki: Bohak Ivan, Bolta Marko, Božič Aleksandra, Butinar Darko, Čampa Katarina, Durič Štefka, Grad Silvija, Anžič Lidija, Gregl Ana, Grošelj Boštjan, Hočevac Janko, Kham Ludovika Alenka, Lah Benjamin, Lenarčič Stanislava, Marolt Franciška, N.N., Polončič Ladislava, Prezelj Marija, Rotar Ana, Rus Valerija, Selan Rahela, Senčar Olga, Snaj Irena, Susulič Jasmina, Štolcar Kolja, Tsigarida Pavlina, Zgonc Marija

S. JOŽICA STERLE

posamezniki: N.N., Šifrer Marija

ŠKOF MARTIN KMETEC

Perovšek Francka

S. MARJETA ZANJKOVIČ

posamezniki: Colnar Marija, N.N., Zadravec Roman

S. BOGDANA KAVČIČ

posamezniki: Anko Ivana, Harej Neva in Rajko, Kežman Aleš, Kocijančič Katarina, Kržišnik Eva, Mavrič Čukjati Irma, Novak Zlatko

S. ANICA STARMAN

posamezniki: Kocijančič Katarina, N.N., Zanjekovič Ljudmila

S. MILENA ZADRAVEC

N.N.

S. ANITA POLJAK

Molitvena skupina Koper sv. Marko

S. FANI ŽNIDARŠIČ

posamezniki: N.N., Sajevec Marija

P. JANEZ MUJDRICA

Harej Neva in Rajko

JANEZ SEVER

Molitvena skupina Koper sv. Marko

S. LJUDMILA ANŽIČ

Molitvena skupina Koper sv. Marko

S. BARBARA PETERLIN

posamezniki: Lajevec Janja, Mežan Olga, Novak Zlatko, Pirnat Janez, Pšeničnik Marjana, Ramovš Vera, Šifrer Marija

STANE KERIN

posamezniki: Marin Hribar Katarina, Skok Ana in Janez

S. URŠA MARINČIČ

posamezniki: Bucik Branko, Cvetek Jan, Fekonja Simona, Harej Neva in Rajko, Jagodic Leon, Lajevec Janja, Molitvena skupina Koper sv. Marko, Pisk Tomaž, Sušnik Kolbezen Barbara, Štuhec dr. Ivan

P. MIHA MAJETIČ

Kreslin Magda

MARIJINE SESTRE-KIJEV

posamezniki: Kukar Rozi, Zajec Marija

POLONA DOMINIK

posamezniki: Glasenčnik Daša, Horvat Nataša, Kramberger Marta, Merše Franjo, N.N., Sabolič Goran, Sedej Andreja, Sitar Antonija

S. ZORICA BLAGOTINŠEK

posamezniki: Colnar Marija, Dolinšek Tatjana, Gale Bogomira, Gladek Maja, N.N., Oblak Marija, Šolske sestre

S. IVA HORVAT

Ažman Bogdan

IVANA ŽIGON

župnija Sežana

posamezniki: Bahovec Alenka, Bratina Ema, Breclj Timotej, Brodar Maksimilijan, Cergolj Janez, Čurk Nika, Čerin Jerca, Debevec Timotej, Fabjan Edi, Gladek Maja, Godnič Martina, Golob Katja, Gričnik Monika, Habjanič Jurij, Jereb Pišljak Špela, Jerina Nika, Jerovšek Krištof, Kobal Janez, Križnič Marjetka, Ložar Matjaž, Marinko Anže, Mohar Manca, Mrak Judita, Novak Filip Jakob, Orel Ana, Perovnik Nika, Pestotnik Lidija, Podobnik Nejc, Rozman Tjaša, Rustja Andreja, Sirk Saksida Marija, Stenovac Tjaša, Susulič Jasmina, Štekar Manca, Tomažič Dolores, Tovšak Jana, Turk Damjan, Uršič Tomaž, Verdinek Ema, Verhnjak Tina, Vidmar David, Žbogar Katja

ANA IN RAJKO ŠPEHAR VRTIN

N.N.

SABINA KERN

posamezniki: Korasa Ana, Lesjak Bernarda, Lovše Anica

JOŽE ANDOLŠEK

posamezniki: Habjanič Jožica, Lenassi Ivan, Molitvena skupina Koper sv. Marko

Molitev k Mariji za misijonarje

Brezmadežna Marija, zvesta Devica.
Po veri in ljubezni
si postala najbližja Kristusova sodelavka
pri odrešenju sveta.

Nakloni svoje materinsko varstvo
vsem misijonarjem, ki oznanjajo veselo novico o Jezus
v misijonskih krajih in med ljudmi, ki so zapustili Cerkev.

Naredi, da nikomur od njih
ne bo manjkalo vere, upanja in ljubezni,
tudi kadar evangelija, ki ga oznanjajo,
ljudje ne bodo sprejeli ali ga bodo zavrnil.
Posreduj pri svojem Sinu Jezusu za nas.
Amen.

• Marijina
cerkev v Efesu

Misijonska
obzorja

Izhajajo v Ljubljani od leta 1987

Katoliški misijoni

GROBLJE, RIM, BUENOS AIRES
1923–1987

Lado Lenček C.M.
urednik KM 1938–1987